

OBIECTUL CONTRACTULUI ADMINISTRĂRII FIDUCIARE

Stela SOCHIRCA,
doctorand ASSM, magistrul în drept, avocat

SUMMARY

The article will be devoted to the subject of the contract management of fiduciary property – complex notion after its structure. Analyzing the material object of the contract, in will be analysis of the categories of goods, which are part of it, as well as the requirements in relation to them.

Keywords: object of the contract, the material object, the subject matter of the contract, the contract contents, heritage, acquired goods, consumptibile goods

REZUMAT

Articolul este consacrat obiectului contractului administrării fiduciare a bunurilor – noțiune complexă după structura sa. Analizând obiectul material al contractului dat, se pun în valoare categoriile de bunuri care fac parte din acesta, precum și cerințele față de ele.

Prin transmiterea bunurilor în administrarea fiduciară are loc separarea lor de celelalte bunuri. În articol sînt analizate excepțiile de la regula generală, precum și cerințele înaintate față de acestea.

Cuvinte-cheie: obiectul contractului, obiect material, obiect juridic, subiectul contractului, conținutul contractului, patrimoniu, bunuri dobîndite, bunuri consumptibile, bunuri neconsumptibile

Introducere. Obiectul contractului administrării fiduciare a bunurilor este una dintre noțiunile primordiale ale studiului de față, fiind o noțiune complexă. Reglementarea juridică a obiectului material și obiectului juridic al contractului administrării fiduciare a bunurilor asigură posibilitatea utilizării sale mai frecvente în practica judiciară, în stipularea contractuală a raporturilor juridice din categoria dată. În articol, pe lîngă analiza obiectului contractului administrării fiduciare a bunurilor, sînt examinate și categoriile de bunuri transmise în administrare fiduciară, precum și cerințele față de aceste bunuri.

Obiectul contractului administrării fiduciare a bunurilor, fiind un obiect contractual constitutiv complex, necesită o atenție deosebită atît în cea ce ține de studiul său analitico-comparativ, cît și de reglementarea sa juridică în cadrul actelor normative. Complexitatea obiectului contractului dat constă în faptul constituirii sale din două elemente, și anume: *obiectul material* și *obiectul juridic*. Specificul acestor elemente, precum și unele aspecte noi, care pot fi incluse în reglementarea juridică a acestor raporturi juridice, determină actualitatea studiului efectuat.

Metode și materiale aplicate.

Scopul cercetării constă atît în analiza reglementării naționale teoretico-practice a noțiunii de *obiect al contractului administrării fiduciare a bunurilor*, elucidate în teoria dreptului civil și în reglementarea juridică a raporturilor date, cît și în formularea propunerilor de perfecționare a aspectelor expuse ca urmare a studiului analitico-comparativ al subiectului dat în legislațiile altor state, în care contractul administrării fiduciare a bunurilor are o răspîndire mai largă.

Rezultate obținute și discuții.

Vorbind despre elementele constitutive ale contractului administrării fiduciare (obiectul, subiectul și conținutul contractului), în acest articol vom analiza reglementarea juridică a obiectului contractului administrării fiduciare. Astfel, acest element constă din *obiectul material* și *obiectul juridic* al contractului dat [1, p. 142].

Obiectul juridic al contractului de administrare fiduciară sunt actele materiale și cele juridice săvîrșite de fiduciar în procesul administrării bunului.

Obiectul material al contractului este bunul. Conform prevederilor art. 1055 alin. 1 Cod civil, în administrare fiduciară poate fi transmis orice bun, adică întreg pa-

trimoniul fiduciantului sau o parte din el (bunuri sau drepturi separate), de exemplu, întreprinderile în calitate de complexe patrimoniale unice, bunurile mobile și imobile, titlurile de valoare, drepturile patrimoniale ș.a. Legea nu cere ca patrimoniul transmis să existe la momentul încheierii contractului. Este important ca în contract să se consemneze care anume bunuri dobîndite vor constitui pe viitor obiect de administrare [2, p. 642].

Conform prevederilor Codului civil al R. Moldova, mijloacele bănești nu pot fi date separat în administrare fiduciară, cu excepția cazurilor prevăzute de lege (art. 1055 alin. 3 CC). Unii autori consideră că administrarea fiduciară a banilor nu se include în construcția juridică a contractului de administrare fiduciară, care prevede administrarea bunului de către fiduciar pe o perioadă determinată în interesul fondatorului sau fiduciarului, după expirarea căreia bunul se transmite fondatorului [1].

Obiectul juridic al contractului administrării fiduciare a bunurilor cuprinde categoriile de afaceri sau acțiunile concrete ale administratorului fiduciar, consecutivitatea și ordinea încheierii cărora nu au importanță legală. Pentru fondatorul administrării fiduciare contea-

ză ca acțiunile administratorului să asigure administrarea efectivă a bunurilor transmise în administrare (fiind îndeplinite împuternicirile proprietarului), ce prin sine reprezintă executarea corespunzătoare a obligațiilor rezultate din contractul administrării fiduciare.

În ceea ce ține de **obiectul material** al contractului administrării fiduciare, în corespundere cu prevederile art. 1055 CC, acesta poate cuprinde:

- orice bunuri, inclusiv o universalitate de bunuri, existente la momentul încheierii contractului;
- bunuri dobândite în viitor;
- bunuri dobândite de administratorul fiduciar în exercitarea contractului;
- bunurile care, în calitate de echivalent sau în urma unor acte juridice, iau locul bunurilor originale.

Prevederile Codului civil pe marginea transmiterii în administrare fiduciară a bunurilor care, în calitate de echivalent sau în urma unor acte juridice, iau locul bunurilor originale (art. 1055 alin. 2 Cod civil), indică la posibilitatea modificării componenței patrimoniului transmis în administrare fiduciară, admițând ca bunurile echivalente sau cele dobândite ca urmare a unor acte juridice să ia locul bunurilor originale. Această regulă nu admite însă micșorarea conținutului acestui patrimoniu în urma acțiunilor de executare a contractului din partea părților. Prin această mențiune, legea protejează interesele fondatorului administrării, parte slabă în obligația respectivă [2].

Fața de bunurile transmise în administrare fiduciară sînt înaintate un șir de cerințe generale:

1. Bunul, la momentul transmiterii sale administratorului fiduciar, nu trebuie să figureze la alți subiecți de drept cu drept de administrare.

2. Luînd în considerație caracterul real al contractului administrării fiduciare a bunurilor, inclusiv aspectul esențial ce ține de componența bunurilor transmise în

administrarea fiduciară, fondatorul administrării fiduciare trebuie să posede real bunurile ce devin obiect al administrării fiduciare.

În literatura de specialitate figurează opinia că obiect al contractului administrării fiduciare pot deveni bunurile ce vor fi dobândite în viitor sau ce vor apărea în viitor, adică bunurile neexistente la momentul încheierii contractului. Astfel de bunuri vor deveni obiect al contractului, dar nu obiect al administrării fiduciare. În astfel de cazuri, în contract trebuie să fie stipulate prevederi contractuale potrivit cărora bunurile dobândite sau nou apărute se includ în componența bunurilor aflate în administrare fiduciară [4, p. 89].

3. Bunurile transmise în administrare fiduciară trebuie să fie din categoria celor susceptibile de separare (individualizare) de alte bunuri ale fondatorului și fiduciantului (art. 1055 alin. 4 Cod civil). Nu sînt susceptibile separării bunurile determinate generic, cu consecința că ele nu pot fi transmise în administrare fiduciară, cu excepția cazului în care ele fac parte dintr-o universalitate de bunuri (întreprinderea) [1].

Mai mult decît atît, conform art. 1055 alin. 4 Cod civil, bunurile date în administrare fiduciară se separă în mod obligatoriu și se ține evidența într-o balanță separată sau pe un cont bancar separat. Necesitatea unei astfel de delimitări este dictată de însăși natura raporturilor de administrare fiduciară, care nu admite posibilitatea conexiunii patrimoniului propriu al fiduciarului. De asemenea, acest fapt exclude transmiterea în administrare fiduciară a bunurilor mobile destinate pentru consum, deoarece separarea lor în sens juridic este imposibilă [5, p. 642].

În legătură cu acest fapt, în literatura de specialitate a fost înaintată opinia că în calitate de obiect al contractului administrării fiduciare pot servi doar bunurile susceptibile separării (individualizării), de-

oarece categoria dată de bunuri se supune balanței separate și poate fi juridic individualizată de alte categorii de bunuri. Din aceleași considerente, pe lîngă bunurile determinate generic, din lista obiectelor independente ale administrării fiduciare se exclud bunurile mobile, cu excepția hîrtilor de valoare.

De la regula generală a individualizării juridice totale a bunurilor, aflate în administrarea fiduciară, există cîteva excepții:

1) în cazul recunoașterii insolabilității fondatorului administrării fiduciare, onorarea datoriilor poate fi solicitată în baza bunurilor transmise în administrare fiduciară;

2) în cazul insuficienței bunurilor transmise în administrarea fiduciară pentru stingerea pierderilor rezultate din activitatea administratorului, pretențiile pecuniare în ordine subsidiară pot fi îndreptate la început față de bunurile fondatorului administrării fiduciare, apoi față de cele ale administratorului fiduciar;

3) pretențiile pecuniare pot fi îndreptate asupra bunurilor gajate, transmise în administrare fiduciară. Aceasta se explică prin faptul că gajul este un drept real. Avînd capacitatea preemțiunii, creditorul păstrează dreptul său asupra bunului și atunci cînd acesta trece la alt proprietar sau posesor. Fondatorul administrării fiduciare este obligat să preîntîmpine administratorul fiduciar referitor la faptul că bunul este gajat;

4) bunurile transmise în administrare fiduciară trebuie să fie neconsumabile în procesul folosirii lor, deoarece la expirarea termenului administrării fiduciare sau la încetarea sa din diverse motive administratorul fiduciar este obligat să le înapoieze fondatorului administrării fiduciare.

În continuare voi analiza separat categoriile de obiecte transmise în administrare fiduciară și categoriile de cerințe față de ele.

În calitate de întreprindere, drept obiect al drepturilor se recu-

noaște complexul de bunuri folosit pentru realizarea activității de întreprinzător.

Una dintre particularitățile esențiale ale întreprinderii, ce o deosebește de celelalte bunuri imobile, constă în faptul că din componența complexului dat de bunuri neapărat fac parte toate categoriile de bunuri necesare pentru activitatea sa. Acestea sînt: terenurile de pămînt, încăperile, construcțiile, utilajul, combustibilul, producerea, drepturile de creditori, datoriile, precum și drepturile ce permit individualizarea întreprinderii, producerea sa, lucrările și serviciile (denumirea de firmă, mărcile pentru marfă, mărcile de deservire) și alte drepturi exclusive. Din aceste considerente, orice tranzacție cu întreprinderea include în conținutul său cedarea dreptului de a cere și transmiterea datoriei. Astfel, aprecierea legalității afacerilor cu întreprinderea prezumă controlul obligatoriu al respectării drepturilor creditorilor de către proprietarul ce execută afacerea dată.

Totodată, transmiterea drepturilor și trecerea datoriilor au loc numai în cazul în care obiect al contractului administrării fiduciare a bunurilor este întreprinderea, dar nu un alt complex al bunurilor, transmiterea căruia în administrare fiduciară are loc prin reguli generale, raportate la bunurile imobiliare. Din cele expuse rezultă că drept semn obligatoriu al întreprinderii, ca obiect al drepturilor civile ce îl deosebește de alte complexe de bunuri, este folosirea sa „de facto” pentru executarea activității de întreprinzător.

Administrarea fiduciară a complexului de bunuri ale filialei, reprezentanței sau ale unei alte subunități a persoanei juridice, în toate cazurile va constitui, prin sine, afacere cu întreprinderea, deoarece apare posibilitatea identificării contractelor persoanei juridice, legate în exclusivitate cu activitatea complexelor imobiliare respective: toate ele sînt incluse de către conducătorul filialei prin procura persoanei juridice.

Așadar, folosirea unei astfel de caracteristici obligatorii a întreprinderii, precum utilizarea de facto a complexului imobiliar corespunzător pentru executarea activității de întreprinzător, va permite limitarea regulilor generale ale afacerilor cu întreprinderile și asigurarea folosirii lor doar în cazurile necesare. Cu părere de rău, prevederile Codului civil al R. Moldova nu prevăd careva reglementări ce țin de particularitățile contractului administrării fiduciare al întreprinderilor. Spre exemplu, printre condițiile de bază, respectarea cărora este necesară la încheierea contractului administrării fiduciare a bunurilor, nu și-a găsit reflectare stipularea legală referitoare la înștiințarea obligatorie a creditorilor proprietarului întreprinderii despre activitatea întreprinderii, precum este stipulat în cazul contractelor de vânzare sau de arendă a întreprinderii.

Este evident că cerința dată ar fi obligatorie în cazul contractului administrării fiduciare a întreprinderii. Normele enumerate ale contractelor de vânzare și arenda întreprinderii pot fi folosite în baza analogiei legii.

Astfel, pare a fi necesar, la nivel legal, de a interzice excluderea de sine stătătoare din componența bunurilor întreprinderii (sau includerea în componența bunurilor întreprinderii) transmise în administrare fiduciară a drepturilor, pretențiilor și a datoriilor, inclusiv celor ce nu au tangență cu activitatea complexului respectiv.

Potrivit regulii generale, în componența bunurilor întreprinderii intră toate categoriile de bunuri (inclusiv drepturile pecuniare și pretențiile) destinate pentru activitatea sa, dacă altceva nu este prevăzut de legislație sau contract. Excepție de la regula generală pot fi doar cazurile în care anumite drepturi pecuniare sau pretenții din categoria celor legate cu activitatea de întreprinzător nu se transmit contraagentului. O altă tratare a problemă date ar deschide posibi-

litatea participanților la raporturile juridice ale circuitului de bunuri de a include de sine stătător în componența complexului de bunuri orice drepturi pecuniare sau datorii prin prisma fiecărei obligații a proprietarului întreprinderii, ce va avea drept rezultat efectuarea afacerilor ilegale (în particular, a normelor ce reglementează cedarea drepturilor și preluarea datoriilor). Conform prevederilor Codului civil (art. 288 alin. 2), la categoria de bunuri imobile se rapoartă terenurile, porțiunile de subsol, obiectele acvatice separate, clădirile, construcțiile și orice alte lucrări legate solid de pămînt, precum și tot ceea ce, în mod natural sau artificial, este încorporat durabil în acestea, adică bunurile a căror deplasare nu este posibilă fără a se cauza prejudicii considerabile destinației lor.

Astfel, toate bunurile imobile pot fi diferențiate în trei categorii.

Din *prima categorie* a bunurilor imobile (după proprietățile lor naturale) fac parte loturile de pămînt, resursele naturale, obiectele acvatice separate, ce se referă la bunurile imobiliare în esența lor. Referitor la acestea, nu este necesar de a stabili caracteristici ce ar permite a le clasifica în calitate de bunuri imobiliare. În afară de aceasta, regimul juridic al categoriei date de bunuri este reglementat de norme legale suplimentare. Situația dată este determinată de rolul special pe care îl joacă în societate această categorie de bunuri.

Aspectul caracteristic al reglementării legale a categoriei date de bunuri este determinat de rolul esențial al actelor normativ-administrative ce le stipulează. Anume actele normativ-administrative apreciază atât posibilitatea bunurilor imobile concrete de a participa în circuitul civil, cîr și quantumul acestei participări. Acest fapt se ia în considerație și de prevederile Codului civil, conform căruia bunurile pot circula liber, cu excepția cazurilor în care circulația lor este limitată sau interzisă de lege (art. 286 CC).

Numai în cazurile în care regimul juridic al categoriei date de bunuri reglementate prin actele normativ-administrative corespunzătoare permit participarea lor în circuitul civil, ele vor putea fi obiecte ale contractului administrației fiduciare. În particular, loturile de pământ pot fi transmise de către proprietarii lor în folosință permanentă sau temporară, prin urmare pot fi transmise în administrare fiduciară. Totodată, un aspect caracteristic al administrației fiduciare a loturilor de pământ este faptul că ele vor putea fi folosite doar în limita destinației economice a loturilor respective.

A **doua categorie** de bunuri imobile (după caracterele lor juridice și obiective) include clădirile, construcțiile, pădurile și alte obiecte legate solid de pământ, a căror deplasare nu este posibilă fără a cauza prejudicii considerabile destinației acestora.

Pe lângă bunurile enumerate în prevederile art. 288 alin. 2 Cod civil, legislația despre înregistrarea de stat a drepturilor asupra bunurilor imobile și afacerilor legate de ele atribuie la **a treia categorie** de bunuri obiectele nefinisate în construcție (după principiul legării lor strânse de pământ, imposibilității deplasării fără a cauza prejudicii considerabile destinației lor).

Construcțiile nefinisate reprezintă prin sine una dintre cele mai atrăgătoare direcții ale contractelor administrației fiduciare a bunurilor. Executând administrarea fiduciară a unor astfel de obiecte, administratorul fiduciar poate finisa construcția lor, inclusiv prin încheierea contractelor corespunzătoare cu persoana juridică prestatoare de servicii în construcție, apoi, în decursul termenului indicat în contract, să folosească bunul dat conform destinației lui pe principii comerciale: darea în locațiune a spațiilor comerciale ș.a. În asemenea cazuri, toate cheltuielile suportate la construcție pot fi rambursate de către administratorul fiduciar în baza folosirii

în continuare a bunului conform destinației sale.

Drept obiect al contractului administrației fiduciare pot servi și hîrțiile de valoare, ce pot avea formă documentară sau nedocumentară. Hîrtia de valoare, conform prevederilor Legii nr. 1427 din 18.05.1993, art. 1, este „un document bănesc care atestă dreptul patrimonial sau raporturile de împrumut și care prevede, de regulă, plata beneficiului în formă de dividende sau procente, precum și posibilitatea transmiterii către alte persoane a drepturilor financiare și de altă natură, născute din acest document” [3].

Prin transmiterea hîrtiei de valoare se transmit toate drepturile sale însoțitoare în ansamblu. În hîrțiile de valoare, conform prezentei legi, nu se includ chitanțele de credit, testamentele, biletele de loterie, polițele de asigurare [3].

Ce ține de drepturile exclusive, în administrarea fiduciară se transmit, de obicei, acele drepturi îndeplinirea cărora este destul de anevoiasă pentru deținătorii săi sau necesită cunoștințe într-un anumit domeniu, de obicei nedeținute de participanții ordinari ai raporturilor civile.

La drepturile exclusive se atribuie și drepturile de autor. Administrarea drepturilor de autor este un domeniu în care, de obicei, se administrează bunurile. Administrarea dată, la diferite etape, se realizează pe bază juridică diferită. Anterior, drept bază de apariție a acestei administrații era legea, indiferent de consimțământul autorului. În prezent, administrarea dată de înfăptuiește în baza consimțământului autorului, iar organizația administratoare nu este în drept să refuze autorului în încheierea cu el a contractului. Un asemenea contract trebuie considerat *contract de autor*.

Conform contractului de autor, dreptul autorului se înfăptuiește în baza tuturor operelor autorului dat (participant la raporturile juridice este nu numai autorul, ci orice deținător al drepturilor date). La obiectul contractului administrației

fiduciare se pot atribui drepturile asupra operelor existente sau deținute de către deținătorul lor, precum și cele ce pot fi create de el sau obținute în viitor. Asupra drepturilor de autor (și a dreptului, în general) se răspîndesc toate principiile generale, stabilite pentru administrarea fiduciară.

Organizațiile ce înfăptuiesc administrarea drepturilor de autor, în acest sens, se deosebesc esențial de alți reprezentanți ai autorului, spre exemplu, de agenții editoriali, care pot prezenta interesele autorului doar în cuantumul indicat în procură.

Drepturile exclusive deținute de deținătorul de patent de asemenea pot servi drept obiect al administrației fiduciare. Administratorul fiduciar, executînd administrarea drepturilor de autor ale deținătorului de patent, poate încheia contracte de licențiere, în baza cărora alte categorii de persoane, pentru onorariu, ar fi primit dreptul proprietății industriale. Deținătorul de patent poate transmite dreptul exclusiv la invenție, model industrial (a ceda patenta) oricărei persoane fizice sau juridice. Contractul despre transmiterea dreptului exclusiv (cedarea patentului) se supune înregistrării la Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală și fără o astfel de înregistrare se consideră nevalabil.

Autorul rus Suhanov E. A. consideră că folosirea banilor în calitate de obiect al contractului administrației fiduciare este exclusă, pe motiv că aceștia nu se referă la bunuri individual-determinante, iar la folosirea lor în circuitul civil dreptul de proprietate asupra bancnotelor concrete se pierde și ele nu pot fi rambursate proprietarului la momentul încetării termenului contractului. În același timp, autorul dat consideră că în administrare fiduciară, în anumite condiții, pot fi transmise sursele bănești aflate pe conturile bancare (care totodată sînt juridic diferențiate), ce reprezintă prin sine dreptul clientului de a înainta pretenții instituției bancare. În

acest sens, se poate de vorbit despre administrarea fiduciară a contului bancar sau a depunerilor bancare [5, p. 538].

Un alt autor rus, Ciubarov V. V., tratează obiectul dat al contractului administrării fiduciare din alt punct de vedere, și anume că specificul transmiterii în administrare fiduciară a banilor, adică a bunurilor determinate prin semne de individualizare, constă în faptul că, transmișându-le în administrare fiduciară altei persoane, pierde dreptul de proprietate asupra lor, dobândind dreptul de a cere folosirea efectivă a banilor transmiși, echivalentă celei transmise. Însă punctul de vedere al autorului Suhanov E. A. pare a fi mai corect, deoarece sensul contractului administrării fiduciare constă în faptul că proprietarul bunului transmis în administrare fiduciară își păstrează dreptul de proprietate asupra lui. În cazul în care acesta pierde dreptul de proprietate asupra bunului și obține în loc alte drepturi, este vorba despre alte categorii de raporturi juridice, dar nu de administrarea fiduciară a bunurilor [6, p. 123-124].

În cazul transmiterii în administrare fiduciară a banilor are loc mărirea cuantumului bunurilor administratorului fiduciar, chiar și în cazul în care proprietarul sumelor bănești date obține în loc drepturi pecuniare față de administrator (spre exemplu, dreptul de a primi peste cinci ani suma ce va depăși de cinci ori suma de bani dată). În aceste cazuri, raporturile juridice date nu fac parte din raporturile juridice ale administrării fiduciare, deoarece fondatorului administrării fiduciare i se păstrează dreptul de proprietate asupra bunurilor transmise în administrare fiduciară. Raporturile juridice descrise fac parte din obligațiunile de împrumut cu elemente ale contractului de prestare a serviciilor, în cazul dat serviciile fiind prestate de către fondatorul administrării fiduciare prin transmiterea surselor sale bănești administratorului fiduciar în administrare fiduciară.

În ceea ce ține de sursele bănești din depozitele bancare, drepturile juridice din categoria dată, după natura lor juridică, fac parte din drepturile obligaționale pecuniare ale deținătorilor de conturi sau depozite bancare față de organizația creditorială dată, ce pot fi obiect al diferitelor categorii de afaceri, inclusiv al drepturilor patrimoniale. Totodată, transmiterea surselor bănești aceleiași organizații creditoriale în care sînt deschise conturile și deponentele bancare prezumă că creditorul care anterior a depus sursele sale bănești în administrarea organizației creditoriale date îi transmite repetat drepturi pecuniare. Astfel, organizația creditorială va îndeplini „administrarea fiduciară” a drepturilor pecuniare în raporturile în care este debitor. Prin urmare, prin încheierea contractului administrării fiduciare a surselor bănești aflate pe cont sau deponent bancar cu organizația creditorială, proprietarul surselor bănești se lipsește de dreptul de a cere sumele bănești date pe perioadă încheierii contractului „administrării fiduciare”, primind în loc promisiunea „de mărire” a cuantumului sumei respective. Este cert că operațiile de acest gen trebuie să fie însoțite de garanții suficiente din partea organizației creditoriale.

Din cele expuse rezultă că legiuitorul, admitînd banii drept obiect al contractului administrării fiduciare, trebuie să asigure reglementarea pozitivă a raporturilor juridice date. Anume aceasta prezumă prevederile art. 1055 alin. 3 Cod civil, conform cărora mijloacele bănești nu pot fi date separat în administrare fiduciară, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Concluzii. Astfel, bunurile ce vor figura în calitate de obiecte ale contractului administrării fiduciare trebuie să corespundă tuturor cerințelor rezultate din totalitatea de norme ce reglementează raporturile juridice din domeniul administrării fiduciare a bunurilor. În afară de aceasta, cercul bunurilor ce

pot figura în calitate de obiecte ale contractului administrării fiduciare este destul de larg, deci contractul dat poate fi folosit pe larg în activitatea practică. La prima vedere, cercul posibilelor obiecte ale administrării fiduciare pare a fi nelimitat prin sintagma: „orice bun, inclusiv o universalitate de bunuri”. Dar mai corect ar fi să credem că legiuitorul are în vedere bunurile ce corespund cerințelor conținute în toate normele care reglementează raporturile juridice din domeniul administrării fiduciare. Totodată, analiza normelor ce reglementează statutul și poziția participanților la raporturile juridice ale administrării fiduciare, ne permit să concluzionăm că contractul dat este preferențial destinat spre administrarea bunurilor ce necesită administrare profesională și care sînt obiecte ale activității antreprenoriale. Luînd în considerație practica folosirii instituției date de drept, devine oportună completarea normelor legale, în vederea reglementării juridice a administrării fiduciare prin prisma protecției profesionale a participanților la activitatea de întreprinzător.

Referințe bibliografice

1. Andrei Bloșenco. *Drept civil. Partea specială*. Note de curs. Chișinău: Cartdidact, 2003.
2. *Comentariul Codului civil al R. Moldova*. V. II. Chișinău: Editura ARC.
3. *Legea nr. 1427 din 18.05.1993 privind circulația hîrțurilor de valoare și bursele de valori*. În: MO nr. 7 din 01.07.1993.
4. В. В. Витрянский. *Договор доверительного управления имуществом*. Статут: 2001.
5. Дозорцев В. А. *Доверительное управление*. В журнале: Вестник Высшего арбитражного суда РФ, № 12.
6. *Гражданское право*. Т. 2. Полуптом 2: Учебник. Под ред. Е. А. Суханова.